

Gabrielius padavė taurę šampano Airisei, paskui Esmei, jo pirštai šiek tiek virpėjo.

– Per krikštynas negėriau nė lašo, todėl dabar galima, – tarė Esmė ir pažvelgė į Airisę. – Ačiū, kad mus pakviete. Gera pagaliau atsikvėpti.

Airisė nusišypsojo.

– Tu to nusipelnei.

– Visgi buvo puiki diena. – Hju pakėlė taurę. – Už Heimišą. Ir, žinoma, už jo mamą.

– Ir už tave, – pridūrė Gabrielius. – Laimingą tėvą.

Visi keturi išgėrė, o Esmė patenkinta atsiduso.

– Viešpatie, kaip to pasiilgau.

Hju vėl pakėlė taurę.

– Airise, Gabrieliau, ši vasara buvo tikrai beprotiška. Už geresnius laikus.

Grupelėje stoji tylą. Gabrielius atsikrenkštė.

– Ačiū, Hju. Kaip sakei...

Staiga nugriaudėjo galingas sprogimas, nuo medžių oštelėjo išbaidytų paukščių būrys. Airisės širdies dūžiai atkartoję tebeaidintį *bum*. Paskui stoji mirtina tylą.

Keletą sekundžių visi tiesiog stovėjo sustingę. Gabrielius ir Hju su šampano taurėmis rankose, pasukę galvas į ten, iš kur atsklido sprogimas. Airisės ir Esmės akyse atsispindėjo baimė. Net mažylis Heimišas liovėsi čepsėjęs, ir Esmė, apimta instinkto apsaugoti savo vaiką, dar stipriau priglaudė jį prie krūtinės. Nusiraminęs jis vėl ėmė žįsti po antklode mostaguodamas kojytėmis – tai buvo vienintelis judesys mirtinoje tyloje.

– Tikiuosi, ne namas sprogo, – pajuokavo Esmė nutraukdama stojusią tylą. – Juk tiek darbo įdėta.

– Gal man reikėtų... – Įdėmiai žvelgdamas į toli Hju nutilo nebaigęs minties. Airisė pasižiūrėjo į tą pačią pusę ir pamatė kylant juodus dūmus.

Tolumoje pasigirdo sirena, garsas vis artėjo.

Gabrielius atsisuko į Hju.

– Eime pasižiūrėti?

– Gera mintis. Neramu, kai taip arti namų, – tyliai pridūrė Hju. Jis pažvelgė į Esmę. – Tuoj grįšim.

Palaukusi, kol jie išeis, Esmė tarė:

– Tikiuosi, Džozefas nesusisprogdino. – Ji atitraukė Heimišą nuo krūties ir perkėlė į kitą pusę. – Labai juo nusivyliau. – Heimišui įsitaisius, ji ištiesė laisvąją ranką ir uždėjo Airisei ant rankos. – Ačiū, kad parvedėt jį namo, kol tapo visiškai nevaldomas.

– Pasiūliau parvesti, nes nenorėjau, kad kiti jį pamatytų tokios būklės. – Airisė patylėjo. – Manai, jis pradėjo gerti daug anksčiau ir sugebėjo nuo visų tai nuslėpti?

– Nežinau, bet aš įsiutusi, nusivylusi... Daug visokių jausmų. Pradedu gailėtis, kad jo apskritai paprašiau būti Heimišo krikštatėviu. – Staiga ji susijaudino. – Tikiuosi, jis nieko nepasakė, kai judu su Hju vedėt jį namo? Girtas jis mėgsta parėkauti.

– Ne, – atsakė Airisė. – Nesijaudink.

– Reikėjo Hju iškart viską pasakyti, – nerimo Esmė.

– Dabar tai nesvarbu. Juk Džozefas rytoj išvyksta?

– Jei išsiblaivys.

Ji perkėlė Heimišą ant peties ir ėmė plekšnoti jam per nugarą. Airisei besiklausant jos čiauškėjimo apie krikštynas ir kokios jos buvo gražios, kūnu nuvilnijo šilta malonumo banga. Pirmą kartą po daugybės mėnesių ji pajuto ramybę.

– Jie sugrižo! – sušuko Esmė.

Airisė atsisuko į terasą, bet jai dar nespėjus suprasti, kad kažkas ne taip, Esmė įbruko į rankas Heimišą ir per pievelę nuskubėjo pasitikti Hju. Staiga sunerimusi Airisė sugavo Gabrieliaus žvilgsnį – širdis nusirito į kulnus pamačius jo sielvarto iškreiptą veidą. Priglaudusi Heimišą prie peties, juto raminamą jo apsnūdusio kūnelio šilumą. Glostydamą kūdikiumi nugarą, Airisė nenuleido akių nuo Hju ir Esmės, o mažylis lyg niekur nieko atsirūgo pienu. Tada pasigirdo klyksmas. Iš pradžių ji pamanė, jog Heimišo, bet tai buvo ne jis, o Esmė, palūžusi raudanti Hju glėbyje.

PRIEŠ KETURIS
MĖNESIUS

VIENAS

A risei atrodė, kad jie niekada nepasieks namų. Aštuoni dešimtai keturiasdešimt kilometrų iš Obano į Markamą, devynios valandos kelio be sustojimų. Išvyko dešimtą ryto, o dabar buvo dešimta vakaro. Nieko keisto, kad abu jautėsi visiškai nusikamavę.

Viskas turėjo būti ne taip. Jie ketino parvažiuoti per dvi dienas, nakčiai apsistoti Jorke ir namo grįžti tik rytoj. Airisė buvo užsakiusi gražų viešbutį ir, jei viskas būtų vykę pagal planą, dabar jie baigtų vakarieniauti ir ruoštųsi į lovą. Tačiau dabar jie leidosi nuo kalno į Markamą.

Airisė atrėmė galvą į sėdynės atlošą ir užsimerkė, kad nematytų ryškių miesto šviesų. Paprastai jai patikdavo į jas žiūrėti – toks savotiškas ženklas, kad namai jau visai arti. Tačiau šįvakar akį režiančios šviesos, taip kontrastuojančios su aksominėmis Škotijos naktimis, erzino.

Ji neramiai pasimuistė, atplėsdama prie šviesios odinės sėdynės prilipusias nuogas kojas. Norėjosi kuo greičiau išlipsti iš automobilio ir vėl pajusti keliuose cirkuliuojant kraują. Supratęs, kad jai sunku, Gabrieliuss metė kaltą žvilgsnį.

– Atsiprašau, – sumurmėjo jis. – Gal visgi mums reikėjo sustoti Jorke.

Airisė jam nusišypsojo neparodydama savo nusivylimo.

– Taip geriau. Rytoj galėsime pailsėti.

Ji jautėsi nusivylusi ne dėl to, kad turėjo apsieiti be vakarienės „Michelin“ žvaigždutėmis įvertintame restorane ir nakvynės prabangiame viešbutyje. Labiausiai nusiminė, kad per tas dvi savaites, kai buvo išvykę, jai taip ir nepavyko prakalbinti Gabrieliaus. Taip, jie gyveno idiliškuose vasarnamiuose su vaizdu į jūrą, grožėjosi nuostabiais gamtos vaizdais ir daug vaikštinėjo tuščiais balto smėlio paplūdimiais, bet jis taip ir neišsipasakojo apie Čarlį Ingramą.

Čarlio mama buvo ką tik pranešusi apie jo dingimą, kai anksti ryte pabėgioti išbėgęs Gabrielius pastebėjo jį gulintį seno kalkakmenio karjero apačioje, o aplink mėtėsi jo dviračio nuolaužos.

– Tikriausiai jis dideliu greičiu važiavo viršukalne, nesuvaldė dviračio ir pro medžius nulėkė nuo šlaito, – pasakė Gabrielius, išblyškęs kaip drobė. – Arba atsitrenkė į akmenį ir prarado pusiausvyrą. Kokia tragiška netektis.

Kai Gabrielius jį surado, Čarlis vis dar buvo gyvas, bet mirė dar nespėjus atvykti pagalbai. Per tas keletą minučių, kai jo gyvybė kabojo ant plauko, Čarlis perdavė Gabrieliui žinutę: „Pasakykit mamai, kad ją myliu.“

– Tarsi būtų laukęs, kad galėtų jai perduoti šiuos paskutinius žodžius, – pasakė Airisė norėdama jį paguosti.

Tačiau po tokių žodžių Gabrielius tik dar labiau susikrim-

to ir pastaruosius porą mėnesių Čarlis Ingramas – populiarus, išvaizdus aštuoniolikmetis, jau užsitikrinęs vietą universitete ir vos metais jaunesnis už jų dukterį Betę – nedavė jam ramybės. Galbūt Gabrielius taip skaudžiai neišgyventų, jei būtų Čarlio nepažinojęs. Ir nors jiedu paskutinį kartą matėsi, kai Čarlis buvo dar vaikas, vienas kitą iškart pažino.

Airisei krūtinę užgulė kaltė. Ji turėjo duoti Gabrieliui laiko atsipūsti, apsiprasti namuose, o ne skubiai nusitempti jį į Škotiją. Tikriausiai nelengva, kai pasakoma, kad ir labai atsargiai, jog turi eiti atostogų, ypač kai dirbi gydytoju vietinėje klinikoje, kur ir taip trūksta darbuotojų. Iš pradžių Gabrielius atsakė, nes nepajėgė pripažinti to, ką matė Airisė ir jo kolegos, – kad jį ištiko perdegimas. Jau ir taip išsekusiam dėl mylimo tėvo mirties prieš keturis mėnesius ir jau nebeįmanomo pakelti darbo krūvio, Čarlio mirtis jam buvo paskutinis lašas. Ji sukrėtė Gabrielių ir privertė užsidaryti savyje. Nepaisant Airisės ir kolegų pastangų, tos kelios paskutinės minutės, kurias Gabrielius praleido karjere su Čarliu Ingramu, kol atvyko pagalba, taip ir liko giliai jo viduje.

Kai Gabrielius įsuko į kiemą, šešėlius klojo nakties sutemos. Nebegalėdama išsėdėti automobilyje, Airisė atsisėgė saugos diržą ir atidarė dureles. Automobilyje buvo vėsu, o dabar iš lauko plūstelėjo šiluma. Šiek tiek pakirto nuo sėdėjimo sustingusias kojas, ir ji ranka atsirėmė į stogą, kad išlaikytų pusiausvyrą, bet tuoj pat ją atitraukė – saulės įkaitintas metalas, kaip ir oras, vis dar buvo karštas.

– Kaip tokiu vėlyvu metu vis dar gali būti taip karšta? – paklausė ji nuo kaktos braukdama sudrėkusius plaukus. Nė nepajuto, kad prilietusi automobilį išsitepė ranką, o dabar išterliuoja ir veidą.

Gabrielius taip pat išlipo ir ištempė virš galvos rankas atpalaiduodamas apatinius nugaros raumenis.

– Prisimeni, kol buvome Škotijoje, čia buvo užėjusi trumpa karščio banga. Be to, jau birželio pradžia.

Nuleidęs rankas, jis nuėjo prie bagažinės.

– Krepšius palik, – pasakė Airisė stengdamasi suvaldyti žiovilį. – Daiktus išsiimsim rytoj.

– Gera mintis. – Gabrielius žvilgtelėjo į namus – seną akmeninę trobą Vakarų Markamo kaime, kurią ankstesnis savininkas architektas skoningai pertvarkė dvidešimt pirmo amžiaus žmogui. – Žinai, koks geriausias dalykas, kai išvyksti atostogų?

Airisė nusišypsojo.

– Grįžti namo?

– Būtent. – Jis apėjo automobilį ir priėjęs prie Airisės pa-
bučiavo jai kaktą. – Ačiū už puikias atostogas.

Airisė palietė jo skruostą mėgaudamasi šia trumpa aki-
mirka, kai jo nekamuoja kur kas tamsesnės mintys.

– Ar turi raktus?

Jis išsiėmė juos iš kišenės.

– Na, einam miegoti.

– Pirmiausia aš ketinu ilgai gulėti vonioje.

Susikibę už rankų jie pasiekė namo duris. Gabrieliui jas

atrakinus, Airisė jau ruošėsi žengti per slenkstį, bet jis staiga ištiesė ranką, užtverdamas jai kelią.

– Nėra pašto, – sušnypštė.

Airisė ne iškart suprato, ką jis nori pasakyti. Paprastai, nebuvus namuose dvi savaites, ant durų kilimėlio būna nemaža krūva laiškų, bet šįkart buvo tuščia.

– Įjunk šviesą, – sušnibždėjo ji.

Gabrielius įkišo ranką į vidų ir surado jungiklį.

– Mano megztinis. – Airisė parodė laiptų link, kur ant stulpelio kaboją mėlynas megztinis. – Aš jo ten nepalikau. Jų irgi, – pridūrė rodydama į espadrilių porą, atsainiai pakliktą ant grindų.

– Nejaugi čia Betė? – tyliai paklausė Gabrielius, nors ir žinojo, kad jų dukra savanoriauja Graikijos šunų prieglaudoje.

– Ne, jį grįš tik po trijų mėnesių. Be to, ji nė už ką nesi-rengtų mano megztinio.

Gabrielius žengė į koridorių ir atidarė svečių kambario duris.

– Na, kažkas čia buvo, – pasakė galva parodydamas į krūvą žurnalų, paskleistų ant žemo staliuko.

Airisė apsižvalgė ir parodė įdubimus ant sofos.

– Gal netgi tebėra. – Ji išsigandusi pažvelgė į Gabrielių. – Skvoteriai?

Jis instinktyviai atsistojo priešais ją ir šūktelėjo į koridoriaus gilumą.

– Ar čia kas nors yra?